

A PETŐFI NÉPE AJÁNLATA

KÖNYV

Dr. Braun Márton
Lerch Attila

OLCSÓN NYUGATON

A Panorama Kiadó hagyományosnak nem tekinthető bedekkert jelentett meg: Braun Márton—Lerch Attila Olcsón Nyugaton című munkáját.

Az elmúlt években ugrásszerűen megnőtt a külföldre utazók száma. A látni, nézelődni kívánót — nem a bevásárlóútra vállalkozót — szeretné segíteni a szerzőpáros kötete, amikor azokat a lehetőségeket próbálják közreadni, melyek ismeretében kevesebb pénzből szervezhetjük meg nyaralásunkat.

A nyugati útvélel leggyakrabban úticélul választott országokba utazók (16 ny-európai ország, Ny-Berlin és Törökország) legfőbb tudnivalóit sorolják a szerzők. A bevezető részben szólnak az autóstop európai szokásairól, szabályairól, a vasút általános tudnivalóiról, a különböző vasúti és szálláskedvezményekről, tételesen sorolják a külképviseleteket, megadva a Budapesten székelő konzulátusok, illetve a felsorolt országokban lévő magyar követségek címét, telefonszámait. Az általános ismervek után bemutatja a szerzőpáros az egyes országok sajátosságait, a legérdekesebben természetesen Ausztriát, külön tárgyalva Bécsét. A 17 országot sorra véve egyenként megtudjuk a legfőbb vámszokásait, a telefonhasználati rendjüket (hogyan tudunk telefonálni, hogyan tudjuk a magyarországi számokat hívni) a helyi közlekedés ismerveit (az országutak

jelzéseit, a gépkocsik rendszámjelmezőit). A szállásoknál sorolják a szerzők a főbb hoteleket, diákszállókat, a nálunk még alig ismert „tömegszállásokat”, például Hollandiában a Sleep-in (aludj bent), Londonban az East Acton (kiszolgált cirkuszi sátrak tábori ágyakkal a hálószákosoknak) stb.

A könyv megismerteti olvasóit az idegenforgalmi hivatalok szolgáltatásaival, az étkezési lehetőségekkel, a nagyobb múzeumok, színházak jegykedvezményeivel. A fővárosoknál jelzik a szerzők a főpostát (postán maradó leveleknek), a rendőrség vész hívószámaival, a talált tárgyak központját, az autóbusz- és a vasúti főpályaudvarok, a hajóállomások címeit. Sorolják az alternatív programújságokat, főbb múzeumokat, galériákat, kávéházakat, diszkókat, hátizásos találkozóhelyeket, végül szólnak a külföldre vonatkozó utazási biztosításokról is.

A 14 × 10 cm-es, 504 oldalas könyvecske zsebben, kéztáskában könnyen elfer, útközben hasznos segítőtársa, kalauza lesz a kivételes körültekintéssel készült, kitűnően szerkesztett könyvecske az utazóknak.

k. m.

FILM

Robinsonád, avagy az én angol nagyapám

A jellegzetes grúz melankóliával és humorral átszőtt film cselekménye napjainkban és a húszas évek elején játszódik. A forradalom előtt Grúzia és a forradalom első éveit szolgáltatták a háttérrel a Grúziába csöppent angol távirás élete töredékeihez. Christopher Hughes, akinek története ma is eleven emlékként él a kis faluban, élő személy volt. Az egykori angol posta fiatal alkalmazottját távirásként küldték háromszentéi szolgálatra a már-már utópisztikus békés kis faluba azzal a céllal, hogy a London—Delhi táviróvonal ezen a vidéken áthúzódó szakaszán naponta ellenőrizze a távirópóznák állapotát. Hughes számára kellemesnek bizonyult a munka, megszerette a vidéket, a helyi dalokat és embereket. Közöttük Annát, a fiatal lányt is, akinek bátyja — lelkes forradalmárként — nem nagyon szíveli az angol idegent. Rövid idő elteltével önhatalmúlag intézkedik: kocsira rakatja Hughes

holmiját, és kitoloncolja a „szolgálati” házból. Hughes viszont mindenre elszánt: egy táviróoszlop közvetlen közelében üt hevenyszett sátrat, az oszlopok körül három lépésen belül a föld már angol tulajdon, mert György Károly ezt a kicsinyke területet megvásárolta az orosz államtól. A szovjethatalom nem csupán az angol imperializmus képviselőjét, de a helyi földbirtokost is ellenszenvesnek találja, így hamarosan Hughesnak személyében szövetségese is lesz. Anna is meg-meglátogatja az angolt az oszlopok körüli felségterületen, rendszeresen találkoznak a szerelmesek. A vigjátéki helyzet hamarosan tragédiába fordul, mert az elvek erősebbnek bizonyulnak, mint az emberség. A fiatal grúz rendező, Nana Dzsordzsadze első játékfilmje szemléletével, sajátos humorával, derűs bölcsességével a legjelentősebb grúz alkotók nevével (Sengelaja, Joszeliáni, Paradzsanos) fémjelzett nemzeti hagyományokat folytatja. A produkció az 1987-es Cannes-i fesztiválon méltán kapta meg az Arany kamera díjat.

FOLYÓIRAT

Kortárs

Manapság egyre nehezebb megtölteni, igényes, egyszerűsminde aktuális anyagokkal győzni a sokasodó folyóiratokat. Úgy tűnik, a Kortárs legutóbbi számának sikerült. Többféle műfajban is megpróbált szellemi „csemeget” nyújtani az olvasónak: a megszokott stabil esztétikai színvonalon közül nagyon sok friss és érdekes információt.

A szépirodalmat — a többi között — Illyés Gyula 1974-ben keletkezett naplójegyzetei képviselik. A dokumentumértékük miatt érdekes beszélgetőtöredékek, leírások mellett Illyés érdekes eszmefuttatásait olvashatjuk a versinflációról, azokról a költeményekről, melyekkel a közönség nem elsősorban versszómját, hanem hirszómját, pletykaéhségét csillapítja. Elidőzik a cím funkciójában is, eltűnődik azon a jelenségen, hogy a magyar költészet klasszikusai olykor mennyire rossz címadóknak bizonyultak. Emilit olyan példákát — verseket —, melyek a költő névadásával tartósan szembeszegültek. A folyóiratban a továbbiakban Utassy József, Eörsi István, Orbán Ottó, Marinho János versei mellett érdekes novellákat olvashatunk Tatay Sándortól és Kukorelly Endrétől.

A májusi szám egyik legizgalmasabb anyaga a Huszár Sándorral készített interjú. Huszár a Hét alapító főszerkesztője, aki tizenhárom év után, 1983-ban változtat munkahelyet. Ettől kezdve az Előre című bukaresti lap politikai főmunkatársaként dolgozott mindaddig, amíg 1987 decemberében visszaadta újságírói igazolványát. Almási Erzsébet interjújából — egy figyelemre méltó nézőpontból legalábbis — vázlatosan kirajzolódik a romániai magyarság életének jelenlegi szakaszához, állapotához vezető utak.